

аръз късата му салтамарка от червено кадифе, а дръжката на сабята му бе обкована със сребро и скъпи камъни. На рамото му висеше дълга пушка. От пояса му надничаха седефените дръжки на два пишо-ва. В ляво от него яздеше байрактарят му Кара-Колъ, а в дясно лъниво придърпваше яздите на бялата си кобила един голобрад момък, с широки шалвари от гълъбова коприна и пъстра чалма на главата. И тримата бяха обградени от верни телохранители, които с голи ятагани в ръце, бяха готови да разсекат на парченца всеки, който вдигне поглед към главатаря им.

Но кой би дръзнал само да помисли за каквато и да била съпротива!

Инджето!

Майки и баби вечер приспиваха децата си с това име на уста. Сам Цариград трепереше от неговата вихрена конница. Никой не можеше да излезе насреща му, нито царски аскер, нито даалийска дружина. А вредом, където поминеше Инджето, зад себе си оставяше опожарени селища, избити люде, плячкосани домове. В лагера му се издигаше планина от натрупани грабежи: килими, платове, бакъри, скъпоценности; плененият добитък имаше чет; задигнатите от джукяните стоки и храни не можеха да се изпият и изядат.

Кърджалиите!

От тях трепереха както турските спахии, така и българските чорбаджии. Робията потискаше всички сиромаси еднакво. И всеки грабваше сопа или нож, или мотика, за да свали ненавистното иго. И се присъединяваше към бунтовните дружини.

Защото потиснатият се надяваше и чакаше спасение само от тези непокорни люде.

Индже ле, Индже войвода,
къде си, Индже, да дойдеш
със петстотин млади юнаци...

Това е била последната надежда на ограбени и потиснати.